

Svět hrou?!

Kdybych se měla ohlédnout za svým prozatím krátkým životem, ráda bych se vrátila do dětských bezstarostných let. Ale když si v té chvíli vybavím několikaleté trápení s učením, a tím nemyslím jen ve škole, cítím, že jsem přesně v tom věku, v jakém mám být.

V dětských letech je sice krásná nevědomost, ale přesto se čas neustále řítí kupředu a stárnutí je jednoduše nevyhnutelná záležitost.

Není třeba se bezhlavě hnát kupředu, protože čas nás ke všemu postupně dovede. Občas nás postrčí a navede na správnou cestu. Musíme dostávat i kopance, abychom si uvědomili vzácnosti, které máme. Rodinu.

Rodina je tím správným učitelem, kterého každý potřebuje. Už od malička nás učí, jak si správně cucat palec. A co je hlavní, nikdy to s námi nevzdá, i kdybychom byli tím nejhorším žákem.

Nevyškrtne nás ze svého života, naopak nám podá pomocnou ruku a další rady.

Má slova ilustruje i malý chlapeček v autobuse, který své mamince celou cestu nedal chvilku klidu a neustále se vyptával: „Maminko, proč jedeme tak rychle?“ a „Maminko, proč jedeme tak pomalu?“ Jistě proto, že člověk má od dětství neustálou touhu dozvědět se víc.

Naštěstí byla Marie Terezie natolik moudrá, že lidem dala alespoň malé zrnko vědění. Školu.

Škola je pro nás nejprve zábavou. Později životní známkou, ze které se hroutíme, pokud pro nás není vyhovující. Po čase i nudnou záležitostí. Za několik let povinností. A nakonec se vracíme k tomu, že je pro nás škola znovu zábavou, už z důvodu, že studujeme, co nás baví, zajímá. A na druhou stranu také proto, že si později jako pracující uvědomíme, jak pro nás škola byla vzácnou zkušeností.

Ve třídě jsme si našli kamarády, zápasili s matematikou, dohadovali se s učiteli. Přesto všechno to byla legrace, kterou „opravdový život“ po studiu postrádá. Postrádá odlehčené situace, které si jako dospělý nemůžete dovolit. Rodina nám nadarmo neříká „Není kam se hnát.“ A mají pravdu.

Jako dítě si hrajete s kostičkami, panenkami, autíčky, díváte se na pohádky a přitom jakákoliv taková činnost vás učí nějaké dovednosti. Dětská léta jsou tou nejhezčí vzpomínkou na učení.

Michaela Pakostová, TRIVIS SŠ veřejnoprávní Karlovy Vary